

A man with dark, curly hair, wearing a dark blue and black striped long-sleeved shirt, is kissing a woman on the cheek. The woman has long, wavy brown hair and is wearing a light green, ribbed, long-sleeved top. She is smiling and looking towards the right. They are outdoors, with green grass and a sandy area visible in the background. The bottom of the image has a dark blue background with white text.

Mária Hamzová

Šepkanie osudu

MOTÝL

Copyright © Mária Hamzová 2007

Design © Motýľ design 2007

Cover photo © Isifa 2007

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2007, 2008, 2009

ISBN: 978-80-89199-59-4

Vytvorenie elektronickej verzie Dibuk, s.r.o., 2010

Mária Hamzová

ŠEPKANIE OSUDU

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Možno sa to niekedy nezdá, no oplatí sa žiť...

Osamotene sedel pri stolíku a pozoroval pomaly vlniace sa telá. Dvojice sa opatrne dotýkali, niektoré sa odvážili aj na smelšie gestá. Umožňovalo im to intímne osvetlenie nevelkej miestnosti. To vlastne vytváralo iba zopár farebných kruhov poskakujúcich po stenách.

Pohodlne sa pohniezdil a napil sa. Znova upriamil pohľad na tancujúcich. Sledoval ich a premýšľal. Ba nie, nepremýšľal, bol tu a tu vôbec nechcel premýšľať. Prišiel sem, aby si od premýšľania oddýchol a aspoň trochu zabudol.

Jedna z tancujúcich dvojíc sa priblížila až k nemu a nechýbalo veľa a boli by ho prevrátili. Vydýchol si, keď sa vrátili na parket. Nepochyboval, že párik mal pod čapicou viac, ako by sa patrilo.

Bol tu už tretíkrát a vždy sa na tomto mieste cítil dobre. Nepotreboval nič, iba pokoj a čerstvý vzduch. A každý večer takéto malé posedenie so sebou samým. Takýchto pár monotónnych a nevýrazných dní mu stačilo na to, aby sa dal dokopy.

Pred sebou mal ešte niekoľko dní a musel si priznať, že sa cíti šťastný. V tme si prezeral tváre hostí a uvažoval, či sem niekto chodí tak pravidelne ako on. Dokonca aj personál penziónu si na neho rýchlo zvykol a ak sa dalo, vždy mu dali tú istú izbu. Jednopošteľovú, s nádherným výhľadom do údolia Nízkych Tatier.

Prešiel okolo neho čašník a priniesol mu novú fľašu. Kývnutím hlavy poďakoval. Aj on vedel, čo pije najradšej, preto ho obsluhoval bez zbytočných slov. Možno práve preto sa tu cítil taký šťastný. Mal pokoj a nikto sa zbytočne nevypytoval. Akoby tu každý rešpektoval jeho stav a prežitú bolesť. Tešil sa z dní, ktoré ho čakali. Tu, v tomto krásnom prostredí načerpá sily a potom sa vráti. Vráti sa do bežného života a znova bude musieť čeliť krutým spomienkam a nezmyselným následkom jediného osudného dňa...

Znova sa napil. Potriasol hlavou. Nebude radšej na to myslieť. Prišiel sem, aby zabudol a doteraz sa mu to celkom darilo. Toto

bol pre neho iný svet. Prišiel sem žiť. Hoci iba na chvíľku, ale jemu to stačilo. Odtrhol si pár dní pre seba, aby sa nezbláznil. Tu ho toľko netrápili výčitky svedomia...

- Prepáčte, mohli by sme si vziať popolník? - spýtal sa ho hlas z boku.

Strhol sa a pozrel tým smerom. - Samozrejme, nech sa páči...

Muž si vzal popolník z jeho stola a odišiel k svojej partii.

Pozrel na prázdne miesto, kde predtým popolník stál. On nefajčil, ale občas to ľutoval. Tomuto zlozvyku neholdoval, ale niekedy nemal čím zamestnať ruky. Možno by to vyzeralo normálnejšie ako objímať štihlý pohár plný ľadovej minerálky a hľadiť pred seba. Lebo nepil ani alkohol. Nebol abstinent vždy, ale odvtedy... nikdy viac nepil.

Hlučná hudba na chvíľu zmĺkla, potom sa z pásky rozoznali príjemné tiché melodie. Svetlo zosilnelo.

Zopár ľudí sa vybralo ochladiť von. Znova sa upriamil na ich tváre. Väčšinou boli v jeho rokoch, iba zopár ich bolo veľmi mladých.

Čašník sa znova vybral na obchôdzku a zberal prázdne fľaše.

Na druhej strane miestnosti, takmer oproti nemu, sedela mladá žena. V tme si ju nevšimol, teraz na ňu upriamil pohľad. Možno by sa mu nezдалa ničím výnimočná a možno by svoj záujem obrátil opäť na pozorovanie ostatných, keby si neuvedomil jednu vec. Pripomínala mu samého seba.

Sedela sama, na stole pred ňou stála fľaša minerálky a vysoký pohár. Uvoľnená, s vyrovnaným výrazom na tvári, nenápadne pozerala na dianie okolo seba.

Okolo nej prešiel čašník, vzal jej prázdnu fľašu a ihneď položil novú. Žena poďakovala a usmiala sa na neho. Naliala si do pohára a potom objala chladný pohár oboma rukami.

Stretli sa im oči. Kývol jej hlavou. Odzdravila, ale nevenovala mu dlhší pohľad ako ostatným.

Bola tu sama? Nevšimol si, kedy prišla, ale vedel, že netancovala. Lebo tu sedel dosť dlho na to, aby videl, kto sa zvrátil na parkete.

O chvíľu svetlá potemneli a parket sa znova zaplnil. Jeho však už nezaujímali tancujúci, ale ona. Pomedzi mihotajúce postavy a blikajúce svetlá ju sledoval. Netancovala, ani si k nej nikto neprisadol.

Zdalo sa, že sa oddáva atmosfére hudobného večera, vychutnáva ju a teší sa z nej. Presne tak ako on.

Tentoraz oveľa väčšmi lutoval, že nemá cigarety. Obláčiky dymu by zakryli zvedavý pohľad, ktorý na ňu upieral. Aspoň, že bola tma a ona ho nemohla dobre vidieť. Ani to, že ju pozoruje a premýšľa o nej.

Onedlho sa pri nej pristavil čašník. Niečo mu podala a nenápadne vykĺzla z miestnosti.

Objekt jeho krátkého záujmu teda zmizol a on sa mohol sústreďiť na tancujúce sa telá.

Vtedy si uvedomil, že je unavený. Pobral sa do svojej izby.

Otvoril balkón a zahľadel sa dolu do údolia. Mesiac bol v splne, okolo neho milióny hviezd. Tam v diaľke, blízko nich, sa pohybovalo malé červené svetielko, lietadlo. Znovu mu napadla žena v kaviarni. Prečo si na ňu spomenul?

Mali niečo spoločné, premýšľal. Čo? Samotu pri pohári studenej minerálky? Bolesť duše, ktorú sa aspoň trochu snažili obaja utlmíť? Nie, pokrútil hlavou. Určite nikto neuteká pred tým, pred čím on a určite nikto tak zúfalo nepotrebuje zabudnúť na bežný život ako on...

Na druhý deň večer si k nej prisadol. Sedela presne na tom istom mieste ako včera, znova pri minerálke, znova s tým istým uvoľneným výrazom na tvári. Nevedel, ani najmenšiu predstavu nemal, čo ho zdvihlo z kresla a posunulo smerom k nej. Jednoducho bol zrazu pri nej.

Usmiala sa na neho a podala mu ruku, aby sa zároveň aj predstavila.

- Alexandra... napríklad.

Na okamih zneistel, potom sa usmial. Páčilo sa mu to. Zrejme nechcela prezradiť svoje pravé meno. Pristúpil na jej hru.

- Ivan... napríklad, - povedal prvé meno, ktoré mu prišlo na um.

Sedeli pri sebe mlčky a počúvali hudbu. Kútikom oka ju pozoroval. Nezdalo sa, že by jej prekážalo, že je tam, ale nesnažila sa ani za každú cenu viesť rozhovor. Zjavne nepotrebovala jeho, ani žiadnu spoločnosť. Tak ako on. Ale aj tak bol rád, že je pri nej.

Čašník ich chvíľu pozoroval, potom pristúpil, aby im ponúkol víno. Okamžite odmietla. Ostali pri minerálke a obaja rovnakým spôsobom zvierali poháre.

Keď odišla, cítil sa osamotený. Usmial sa pre seba. Prečo? Ved' si povedali iba zopár zdvorilostných slov... možno zajtra tu už nebude.

Napriek tomu ju ráno na raňajkách netrpezlivo vyzeral. Keď sa objavila, neisto jej kývol. Ved' čo ak tu má spoločnosť?

Zamierila k nemu. Znova mala na tvári ten typický úsmev, ibaže teraz bol oveľa sviežejší a otvorenejší. Potešilo ho, že sedí oproti nemu.

Nevedel, ako začať rozhovor, a zaradoval sa, keď začala ona. Spontánne, uvoľnene, akoby boli starí priatelia.

Pozoroval, ako s chuťou napicháva na vidličku syr a kladie si ho do úst. Odrazu sa cítil úplne inak. Tak, ako dávno predtým nie. Akoby sa v ňom zobúdza už dávno pochovaná energia.

Zhovárali sa o všeličom. O penzióne, o personále, o všedných veciach. Veľmi sa mu to páčilo. Konečne po rokoch sa rozprával s niekým, kto na neho nevrhal súcitné pohľady, nevypytoval sa na rodinu a prácu, nepýtal sa na to, ako to všetko zvláda.

V rozhovore pokračovali, keď s batohmi na chrbtoch spoločne kráčali po turistickom chodníku. Mali sa o čom rozprávať. Ožival, dokonca sa smial. Pochopil, že tejto ženy sa nemusí báť. Rodina, práca a manželstvo bolo pre nich tabu. Nehovorili o tom a nebolo sa treba na to špeciálne dohovárať. Všimol si na jej štíhlom prste tenkú obrúčku a ona si musela všimnúť tú jeho. Okrem tohto nebolo témy, o ktorú by nezakopli.

Ten večer už spolu tancovali, a poslednú noc strávili v jej izbe. V tichu milovania, bez zbytočných otázok a slov.

Bol ju odprevadiť až k vlaku. Lúčili sa bozkom a tuhým objatím. Naposledy vdýchol do seba vôňu jej vlasov.

- O pol roka sem prídem zas. Presne o šesť mesiacov. V tento deň. Prídeš? - zašepkal naliehavo. Už predtým spomínal, že tu trávi dvakrát do roka pár dní. Teraz si chcel byť istý, že to vníma a chcel vedieť, či príde.

Usmiala sa, ale neodpovedala. Iba mu zamávala a nastúpila do vlaku.

Vlak zmizol v diaľke a on tam stále stál.

Tak strašne túžil, aby ešte zostala, aby ju ešte mohol objímať! Príde? Uvidí ju ešte?! Nevedel o nej nič. Ani meno, adresu či číslo na mobil. Nepýtal sa na nič, tak ako ona. Napriek tomu pri nej pocítil chuť života, na ktorú už pred rokmi zabudol.

Obzeral sa po prázdnom nástupišti.

O pár minút bol taký dezorientovaný, že si vôbec nebol istý, či bola skutočnou, alebo len jeho snom.

Presne o pol roka sedel na lavičke na nástupišti. Už druhý deň pozorne sledoval všetkých, ktorí vystupovali a nastupovali do vlaku.

Tak ako po minulé roky cítil úľavu, keď sem prichádzal, tentokrát ju darmo čakal.

Ak nepríde, navždy stratí pokoj, ktorý tu nachádzal. Tie týždne doma, pri vlastnej manželke a pri svojich deťoch zvládol iba preto, lebo sa tešil, že sem znova príde. A že príde aj ona. Hrozil sa toho, čo s ním bude, ak ju viac nestretne...

Stmievalo sa, keď do stanice vošiel oneskorený vlak. Unaveným pohľadom prechádzal po tvárach cestujúcich. Zajtra tu bude znova. Možno predsa len napokon príde...

Pohľadom zachytil osamelú postavu. Kráčala pomaly smerom k nemu. Postavil sa. Bola to ona.

Usmievala sa a on zrýchlil krok.

Objal ju, akoby neveril, že to nie je iba výplod jeho fantázie, ale skutočnosť. Potom jej pozrel do očí a usmial sa. Pobožkal ju na konček nosa, potom na čelo... perami skĺzol k privretým viečkam

a celú púť pier zopakoval znova... Vdýchol vôňu jej vlasov a konečne uveril, že nesníva...

Vzal jej z rúk tašku a mlčky sa pohli smerom k penziónu...

ALEXANDRA

Oslava bola v plnom prúde.

Vo veľkej obývačke prepychového domu bolo asi dvadsať hostí. Sedeli na mohutnej koženej sedačke, alebo postávali pri stolíkoch či otvorených dverách vedúcich na terasu. Z hifi veže sa ozývala hudba, svetlo niekoľkých lúčnych mieriace do rohov miestnosti dokreslovalo atmosféru veselého večierka.

Alexandra položila na stolík ešte jednu táčnu s malými koláčikmi. Otočila sa a chcela odísť, napokon sa predsa len zastavila a pohľadom sa vrátila k hosťom.

Všetci sa zabávali. Smiali sa a neustále rečnili. Väčšinou prišli v pároch. Muži v drahých oblekoch, ženy v dlhých róbach. Ako by sa stretli u prezidenta.

Nerozumela tomuto životu. A nerozumela ani sebe. Ako sa mohla vydať za muža, ktorý sa od nej tak líši?! A ako je možné, že tak dlho s ním ostala?

Jej manžel sedel v hlbokom kresle a fajčil. Na operadle z oboch strán sedeli pri ňom dve krásne ženy a čosi mu hovorili. Jednu z nich voľnou rukou objímal. Hoci stále tvrdil, že takéto gestá sú prejavom obyčajného priateľstva, jej z toho aj tak bolo vždy zle.

Neznášala takéto večierky. A hlavne u nich doma. Neznášala večierky, týchto ľudí, ich prázdne rozhovory a falošné úsmevy. Vtedy si ešte viac uvedomovala, akí sú so Zdenom odlišní...

A uvedomovala si to hlavne posledných niekoľko mesiacov...

Vrátila sa do kuchyne, aby doplnila pomarančový džús. Nalievala ho do vysokých pohárov a ukladala na táčnu. Neponáhľala sa. Ak je niekto smädný, počká. Prinajhoršom si dá šampanské. Aj tak sa ho na jej vkus pilo priveľa.

Dvere na veľkej kuchyni sa ticho otvorili a vošiel svetlovlasý

muž. Najprv sa tam poobzeral, potom si hodil do úst polovičku plneného vajca a podišiel k Alexandre. Prežúval a sledoval, ako pomaly plní poháre. Oprel sa o stôl.

Neprihovorila sa mu, napriek tomu, že vedela, ako na to čaká. Rudo bol blízky Zdenov spolupracovník a ako jediný pil veľmi málo. Zvyčajne si dal prípitok, potom pil iba minerálku alebo džús.

- Stále taká smutná? - spýtal sa a keby neuhla, bol by jej bradu zdvihol prstom.

- Nie som smutná, - odpovedala a ďalej sa venovala nalievaniu. Nechcelo sa jej s ním rozprávať. Tušila, o čo mu ide, a nemala záujem.

- Vieš, že ten tvoj manžel je poriadny vôl? - naklonil sa a znova si vzal vajce.

Neodpovedala. Toto by si nikdy nedovolil povedať v prítomnosti jej muža. Zamestnával ho a keby ho počul, razom by ho vyhodil. Ale aspoň v duchu s ním začínala súhlasiť.

- Má krásnu mladú ženu a on tam oblápa ďalšie, - krútil hlavou a sledoval jej reakciu. Nedočkal sa.

- Dokedy mu to mieniš tolerovať?

- Je to naša vec a nikoho iného, - odpovedala.

- Naozaj mu chceš večne robiť kuchárku, upratovačku, servírku a slúžku? - zaklonil sa a ďalšie plnené vajce bolo v ňom. Poriadna cholesterolová bomba. - Veď sa o tom už šušká aj vo firme. Každý vidí, aký je k tebe zlý a ľahostajný...

Ľahostajný bol, to áno, ale zlý... Nebol agresívny, to mohla povedať. Zlý... Alexandra mohla mať v podstate všetko, po čom by zatúžila. Mala obrovský dom, svoje auto, veľkú záhradu, mohla mať šperkov, koľko sa jej zachcelo, šiat, koľko by vládala uniesť, mohla mať dokonca svoju kuchárku, upratovačku... keby o to stála.

Lenže ona nič z toho nechcela. Načo by jej bola kuchárka a upratovačka, keď bola stále doma? Zdeno nechcel, aby pracovala. Rázne jej to dal najavo. Načo, keď on zarábal obrovské peniaze? Hoci chcela pracovať, v spoločnej debata na túto tému sa dostali iba po jeho rázne *nie!* Neodvážila sa odporovať, celkom

to vzdala. Mohla mať všetko, čo jej napadlo a veľa žien jej mohlo iba závidieť.

Pracovať za obyčajnú almužnu nebolo treba.

Teda nepracovala a bola doma. Keďže bola skôr uzavretý typ, nemala priateľky a čas v obrovskom dome trávila sama. Okrem sestry a matky nemala takmer žiadne návštevy. Priestor pre ne vypĺňali Zdenovi známi. Čo mala teda robiť?

Tak celé dlhé hodiny trávila upratovaním a varením. Veľmi rada varila. Varila, vymýšľala nové jedlá a trpezlivo čakala na príchod svojho manžela.

Jej kuchárske umenie čoskoro ocenil aj Zdeno a skonštatoval, že urobila dobre, že nechcela kuchárku. Pretože naozaj varila výborne. Potom začal pozývať hostí, a keď objavil jej talent v zhotovovaní studených mís, firemné večierky presťahoval k nim domov. Netajil sa láskou k manželke a s nadšením počúval chvály svojich hostí na jej šikovné ruky.

Hoci v takéto dni mala Alexandra práce vyše hlavy, nesťažovala sa. Nerada chodila s manželom na početné večierky, a keď sa chcela vyhovoriť, Zdeno vždy zúril. Nikdy nechápal, že odmietala byť jeho pekným priveskom. Aj tak sa jej tam nikdy poriadne nevenoval, vždy mal viac času pre ostatných okolo. Takto aspoň nemusela stáť po jeho boku a nasilu sa usmievať. Jedinou jej povinnosťou bolo privítať hostí a podonašať teplé či studené pohostenie. Niekedy si zavolala jednu čašníčku odvedľa, aby jej pomohla so servírovaním, ale studené jedlá zvládla nosiť aj sama. Okolo pol noci, keď už väčšina hostí bola poriadne pripitá, išla hore spať a nikto si to nevšimol.

Ani sa nečudovala, že jej zvláštna pozícia v manželstve je terčom rečí v manželovom podniku. Bolo jej to jedno.

- Počúvaš, čo hovorím? - naklonil sa k nej Rudo.

Mykla plecóm. - Je to jedno, nie?

- O dva dni ide Zdeno na služobnú cestu. Do Rakúska. Večer by som mohol po teba prísť... a mohli by sme ísť spolu na večeru. Aspoň by si na chvíľu vypadla z tejto zlatej klietky... - ukázal rukou okolo seba.

Alexandra sa uškrnula. Ako výstižne to povedal, zlatá klieťka!
 - Ďakujem, ale nie. Vieš, že Zdenovi by som to neurobila. Nie za jeho chrbtom.

Oprel sa lakťami o stôl, takže mal hlavu blízko jej. - Si hlúpa, Alexandra, najkrajšie roky svojho života tu premárniš. Veď tu zvädneš ako kvet bez svetla. Mohla by si sa zabaviť a trochu sa uvoľniť.

Ostro na neho pozrela, až sa takmer postavil do pozoru.

- Všetko by bolo, samozrejme, diskrétno, - dodal pre istotu.

Strčila mu do ruky táčnu. - Radšej to tam zanes. Ďakujem.

Neochotne sa pohlol smerom k dverám. - Vieš, keby si nebola taká slepá, možno by si hovorila ináč. Ale keď si to rozmyslíš...

Alexandra sa oprela o stôl a vzdychla. Nebola slepá a ani hlúpa. Presne vedela, o čom Rudo hovorí. Lenže nevedela, čo s tým.

O chvíľu bola medzi zabávajúcimi znova. Niesla drobné chuťovky. Videla svojho manžela, ako sa snaží udržať rovnováhu. Keď bol takýto, musel toho vypiť dosť, pretože zniesol veľa. Stál pri ňom Rudo, a keď prechádzala poza nich, zachytila kúsok z ich rozhovoru.

- Prečo ju niekedy nevezmeš do kina alebo do divadla?

- Prečo, máš pocit, že sa nudí? - spýtal sa ho Zdeno.

- Nie, len vyzerá ako zanedbaná manželka bohatého muža.

Zdeno zľahka pokrčil plecami. - Je spokojná s tým, čo má. Vyhovuje jej to. Aj tak nikam nechodíeva rada. Najradšej trčí doma.

Nebola to pravda a Zdeno to dobre vedel. Veľmi rada chodievala do kina, do divadla či na výstavy fotografií. Lenže tam zase nerád chodieval on. Neznášal umenie, radšej postával v spoločnosti horných desaťtisíc, popíjal s nimi a predvádzal svoje bohaté obchodné skúsenosti. Takže zase niečo, čo vôbec nemali spoločné.

Bola tam ešte asi dvadsať minút. Pripadala si úplne zbytočná. Za tie roky si medzi manželovými priateľmi nenašla ani jednu spriaznenú dušu a ak by si všimli, že tam nie je, tak len vtedy, ak by mali prázdny stôl. Ak odíde, nikomu nebude chýbať. Dokonca ani

manželovi. A posledný pohľad, ktorý venovala spoločnosti, ju o tom presvedčil. Zdeno opäť sedel v kresle, pri ňom dve ženy, tentoraz iné. Obe objímal, schuti sa smial na ich vtípoch. Vzápätí sa k jednej naklonil a Alexandre neušlo, že jeho pery sa dotkli jej ucha.

Zhnusene sa odvrátila a pobrala sa preč.

Vošla do spálne a posadila sa na posteľ. Pred ňou bolo veľké zrkadlo. Hľadela na seba. Keby nepoznala svoju tvár, povedala by, že je to cudzia žena. Necítila sa dobre v strieborných extravagantných šatách, ktoré sa veľmi páčili Zdenovi a na ktorých tak naliehal, aby si ich kúpila a obliekla na dnešný večer. Súhlasila proti svojej vôli. Nezvykla sa so Zdenom prieť ani s ním nesúhlasíť. Akoby bola bez svojej vôle. A on si tak na to zvykol, že na mnohé veci, o ktorých by mohla rozhodnúť v ich manželstve aj ona, sa jednoducho nepýtal.

Nepohodlné šaty si rýchlo vyzliekla. Vklzla pod horúcu sprchu v kúpeľni vedľa spálne, potom sa s pôžitkom šuchla pod paplón...

Strhla sa. Poobzerala sa, ale Zdena vedľa seba nevidela. Vzápätí začula zdola z haly bujarý smiech. Zábava teda pokračuje, možno pár hostí je konečne na odchode.

Usmiala sa. Spomenula si na krátky, ale intenzívny sen. Snívало sa jej o Ivanovi.

Ich vzťah bol veľmi zvláštny a dobre si to uvedomovala. Sama nevedela, prečo urobila to, čo urobila, ale neľutovala. Bol to krátky, ale veľmi intenzívny vzťah. Cítila, že Ivan jej čosi dáva a čosi od nej zúfalo potrebuje. Kúsok lásky, pochopenia, nehy, spolupatričnosti a žiadne otázky. Naozaj cítila, že sa ho nemá nič pýtať. Ani on sa nevypytoval. Keď za ním šla po druhýkrát, neverila, že tam bude na ňu čakať. Napriek tomu to riskla a šla. Zdeno nenamietal, povedala mu, že ide s priateľkou na hory. Viac sa nevypytoval. Dal jej peniaze, koľko si zapýtala a to bolo všetko. Neuvedomil si, že vlastne žiadnu priateľku nemá a nenapadlo mu, že ide za iným mužom.

Keď sa vrátila domov, pokojne hľadela Zdenovi do očí. Opýtal sa iba - *ako bolo?* Keď odpovedala, že fajn, viac ho nezaujímalo.

Možno preto nemala voči nemu výčitky. Lebo pochopila, že oni dvaja sa nemilujú. Nemilujú sa už veľmi dávno a možno sa ani nikdy nemilovali. Keď sa stretli, ona pre bolesť nebola lásky schopná a on ľubiť asi ani nevedel. Napriek tomu si ju vzal a po celý čas bola iba jeho ozdobný privesok.

Pri Ivanovi pocítila, ako ožíva. Ako sa v nej prebúdzajú, čo tam kedysi dávno zadriemalo. Bolo to síce krátke, no intenzívne a veľmi krásne. Lhké zároveň a čosi, čo ju oslobodzovalo. Oslobodzovalo a čoraz viac otváralo oči. Videla, akú pozíciu má v manželstve. Aj to, čo je za ňou, o čo všetko prišla a po čom by rada túžila.

O pár dní pôjde na hory zas. Ak tam aj Ivan nebude, ako sľúbil, aspoň popremýšľa. Ale verila, že tam bude. Srdce sa jej trepotalo pri pomyslení na neho. Vezme si od neho aspoň pár dní novoobjavenej lásky, ktorá jej pri Zdenovi celé roky tak šialene chýbala...

DANIEL

Daniel sa krčil a starostlivo preberal bielizeň. Podľa farby a materiálu ju triedil na kôpky.

- Otec, nemám čistú blúzku! - zakričala na neho dcéra.

Narovnal sa a s hnevom jej odvrkol. - Si takmer dospelá, mohla by si si ju opraviť sama!

Za chrbtom mu zaškripali kolesá invalidného vozíka. - To by si chcel, však? - vyprskla jeho manželka Kamila. - Ledva čakáš, kedy sa tu každý o seba postará sám, však? Aj ja. Čo urobíš potom? Vyložíš si nohy? Alebo sa jednoducho zbalíš a obzrieš sa za mladou a zdravou? Veď už predsa budeš voľný a nikto ťa nebude potrebovať!

Vzdychol si. - Dobré vieš, že to tak nie je. Ale Petru zbytočne rozmaznávaš... rozmaznávame, - rýchlo sa opravil.

Zjavila sa Petra s náručou plnou špinavých vecí. - Hodíš to do práčky?

- Môžeš to urobiť sama.

- Ty to vieš lepšie, idem von, - veci sa mu ocitli pri nohách.
- A kam?! - skríkol za dcérou, keď už bola na chodbe.
- Neviem, kedy pridem! - odpovedala mu ako ozvena.
- Mohla by si jej aj ty niečo povedať, - pozrel na manželku.
- Čo poviem ja, to je ako vzduch.
- A čo jej mám povedať?
- Predsa to, čo hovorí každá matka svojej dospievajúcej dcére, nie? Mala by sa učiť, a nie flákať. Frajera zháňa, ale oprať si veci nevie!
- Nechaj ju tak... - mávla rukou Kamila.
- Nepáči sa mi, ako sa správa... - sklonil sa a znova skontroloval kôpky s vecami. Niekoľkokrát sa mu stalo, že bielizeň neprezieravo a bezhlavo pohádzal do práčky, dofarbil a poničil, preto si už odvtedy dával pozor. Manželka ho pozorovala.
- Nevidíš, že uniká? Že nechce tu byť s nami?
- Nemám pocit, že pred niečim uniká. Jednoducho sa fláka. S tvojou tichou podporou.
- Nechce byť pri nás. Lebo sa iba hádame.
- Mlčal. Chcel povedať, že je to iba ona, kto vyvoláva hádky, ale aj tak by to nebolo nič platné. Hovorila by si stále svoje a hádka by tu bola zas.
- A možno sa nechce pozeráť na svoju invalidnú matku. Na to, aká je bezmocná... aká je úbohá... a nešťastná...
- Vzdychol si. Zasa o tom istom.
- Je veľa ľudí, čo sú na tom podobne ako ty... alebo ešte horšie. A nie je to pre nich koniec sveta, - povedal ticho.
- Je naozaj ohromné, že to hovoríš práve ty... - pomaly sa odsunula do obývačky a vrátila sa s fľašou ginu. Znechutene sa odvrátil a tváril sa, že to nezbadal.
- Nikdy nepochopíš, ako sa cítim... a tie tvoje reči...
- Ukladal veci opatrne do práčky. Kamila si upíjala. O chvíľu jej oči už neprirodzene svietili a ruka s fľašou stratila svoju pevnú koordináciu. Alkohol jej rýchlo stúpil do hlavy. Ona to tak nevnímala, ale on to cítil.
- ... hlavne od toho, kto je za to najviac zodpovedný...

Keby nestála vo dverách, bol by ich pred ňou zatvoril. Aby sa na ňu nemusel dívať. A aby ona nevidela na neho. Lebo hoci tisíckrát pred ňou kľačal a tisíckrát ju prosil o odpustenie, nepomohlo to. Neodpustila mu a pochopil, že sa toho ani nikdy nedočká.

Bola z nej nešťastná, zatrpknutá žena, ktorá svoj žiaľ utápala v alkohole. Po toľkých rokoch už stratil nádej. A vlastne ju aj celkom chápal. Nevedel, ako by na to reagoval on. Asi by tiež nebol schopný odpustenia.

- Čo, zle sa ti to počúva? - prerušila mu myšlienky, akoby vyčítala, o čom premýšľa.

- Hovorili sme o tom stokrát. Je mi ľúto, všetkého, naozaj, - vzdychol.

- Až na to, že tá tvoja ľútosť mi nepomôže.

- Možno, keby si sa snažila, mali by sme iný život.

- Iný život? - spýtala sa škrekľavým hlasom. - Pre teba by to bol určite iný život. Ale pre mňa?! Aký iný život by to mal byť?!

- Mala by si viac chodiť medzi ľuďmi.

- Ty somár! - skríkla, - medzi ľuďmi?! Aby si ma obzerali?! Zízali na mňa?! Ako na nejakú opicu z cirkusu?!

- Zvykla by si si! A možno ožila! A možno by si toľko nepila! - zvolal. Už sa neovládal.

Ich hádky sa končili väčšinou rovnako. Ona sa opila a revala na neho. On odolával, koľko vládol. Kedysi sa zatváral do jednej z izieb, ale po tom, čo museli niekoľkokrát meniť na dverách sklo a Kamilu ošetrovali pre hlboké rezné rany, unikal von. No keď sa vrátil, manželka na tom bývala veľmi zle. Spitá na mol, bezvládne visiaca v kresle. Okrem toho ho čakali hlučné výčitky mladšej dcéry a skrúšený pohľad jediného syna. Napokon vzdal aj takéto úniky. Ostával v byte a čakal, kedy sa krikom neunaví alebo jej aspoň nevypadne fľaša z ruky. Jej krik musel počuť celý barak. Občas mal pocit, že sa z toho všetkého zblázni...

O dva dni má ísť do Tatier. Šialene sa tešil. Na oddych, na Alexandru. Cítil, že tieto dni existuje z posledných síl. Vypadne

odtiaľto a na pár dní zabudne na všetko tu. Na manželku, na jej opitý krik, na Petrin pubertálny vzdor, synov nešťastný pohľad... a aj na svoje výčitky. Aspoň na pár dní chce odtiaľto uniknúť aj on a zažiť pár dní svojho šťastia...

Napriek neveľkému príjmu si dokázal odložiť pár korún na pobyt v penzióne. Patril jeho veľmi dobrému známemu, ktorý mu vždy veľkoryso spustil z ceny, čo Danielovi dobre padlo. Ale keby aj na to nemal, tie peniaze by niekde musel zohnať.

Stretnutia s Alexandrou sa stávali malým svetielkom v tme, ktoré ho držalo pri živote. S Alexandrou jednoducho musel byť.

Alexandra vystupovala z vlaku. Neistou nohou stúpila na perón. Bude tam?!

Naozaj ju tam Ivan bude čakať aj tentokrát?! Nie sú jej predstavy o ňom iba snami naivného pubertálneho dievčaťa?!

Vlak odchádzal zo stanice a ona sa ešte stále neodvážila rozhliaďnúť po okolí. Tvárila sa, že si napráva sukňu a neisto chytala do ruky tašku.

Hukot vlaku sa vzdaloval a ona začula dupot nôh. Pomaly pozrela tým smerom. Ivan s rozžiarenou tvárou bežal k nej, ľahký kabát vial za ním ako princov plášť.

Nemohla sa neusmiať.

- Alexandra! Alexandra! - volal.

- Ivan, - vzdychla šťastne a pustila tašku späť na zem.

Strhol ju do náručia a tvár si zaboril do jej vlasov.

- Alexandra...

Tuho ju zvieral a šťastím privieral oči. Takmer neveril, že je tam. Popustil zovretie, pozrel jej do tváre, akoby sa chcel uistiť, že je to ona, potom ju začal perami pomaly láskañ.

Alexandra mu vkĺzla rukami pod kabát, objala ho tiež a bez slov vychutnávala dotyky jeho pier.

Daniel cítil, ako začína ožívať, ako sa do jeho spustnutej duše začína predierať lúč hrejivého svetla.

Stanicu opúšťali ako poslední...

Slnko babieho leta príjemne hrialo. Viktor kráčal rezko po chodníku smerom k penziónu. Prišiel pred vchod, aby skontroloval názov. U Mateja. Je tu teda správne.

V ruke zovrel mobil a na pleci si nadhodil ruksak. Pozrel na hodinky. Pôjde dnu a spýta sa na otca. Ak tam nebude, skúsi mu zavolať a počká ho.

Bol s kamarátmi na chate a pred návratom chcel otca prekvapiť a stráviť s ním popoludnie. Vedel, že o tomto čase je tu. Sadnú si k pivu a len tak si pohovoria. O všeličom. Aj o veciach, čo ich trápia a nedá sa o nich hovoriť doma...

Vykročil smerom k vchodu, keď mu zrak padol na terasu penzióna. Zbadal otca.

Od prekvapenia stratil rytmus kroku, potkol sa a takmer spadol. Kolenom narazil na skalnatú zem.

Pozrel tým smerom ešte raz, lebo neveril, že videl dobre.

Na terase sedel iba jeden muž. Sedel bokom k nemu, vedľa neho sedela mladá žena a on ju objímal okolo pliec...

Pokročil dopredu. Nie, nemýlil sa.

V mladej hlave sa mu okamžite urobilo prázdno a on zrazu nevedel, čo robiť.

Chcel otca prekvapiť a byť osamote s ním, práve však pochopil, že otec v tejto chvíli o žiadne prekvapenia nestál.

Pustil mobil na dno vrečka a napravil si ruksak. Pod topánkami mu zaštrkotali kamene.

Poobzeral sa, potom sa opäť pozrel k terase. Potichu urobil krok späť.

Prešiel poza penzión a schoval sa za krík. Tak, aby mal čo najlepší výhľad na otca... a tú ženu.

Aj keď vedel, že sa nemýlil, v duši tajne dúfal, že to bude predsa len niekto, kto sa na otca iba podobá.

Nešlo o žiadnu podobu. Ten muž bol naozaj jeho otec.

Sedel vedľa neznámej ženy a usmieval sa. Usmieval sa tak uvoľnene, ako ho jeho syn už veľmi dávno nevidel. Usmieval sa, zložil ruku z jej pliec a zdvihol jej tvár k sebe. Náruživu ju pobožkal.

Viktorovi sa šmyklo a posunul sa o krok dozadu.

Potom začul otcov smiech. Taký, aký u neho nepočul celé roky...

Viktor sa vzdával od penziónu. Pomaly sa stmievalo, on kráčaľ zamyslene vpred. Napriek tomu, že pri ňom zastavili dve autá s ponukou kúsok ho zviešť, nereagoval. V mladej duši mal obrovskú ťažobu a cítil, že potrebuje ísť sám...

O dva dni sa jeho otec vrátil. Viktor mu vyšiel v ústrety hneď, ako otvoril dvere.

- Ahoj, synak! - usmial sa na neho otec a objal ho.

Viktor z neho ešte cítil vôňu hôr.

- Ako ste sa tu mali? - poskladal batožinu do kúta. Viktor na ňu pozrel. Vedel, čo bude nasledovať. Zajtra, keď sa otec vráti z práce, vyloží si veci a poukladá do práčky...

- Dobre, a ty?

- Chýbali ste mi, - slabo sa usmial otec a Viktor v tom úsmeve zbadal strach. Z čoho?! Že mu neuveria?! Že odhalia jeho pretvárku?!

Začuli kolesá invalidného vozíka. Daniel sa otočil tým smerom a Viktor videl, ako mu z tváre vyprcháva uvoľnenie a ešte čosi, čo pokojne mohol nazvať šťastím, a usádza sa tam napätie. Aj on pozrel na matku.

- Tak čo, už si doma? - vítala otca nevrlo.

- Doma, ste tu všetci v poriadku? Máte niečo nové?

- Čo by sme tu už len my mohli mať nové? Čo nové by tu mohlo byť okrem tvojej chromej ženy a dvoch nešťastných detí s ňou?!

Otec hodil krátky pohľad na Viktora, ten v ňom však stačil zachytiť zvláštny výraz, aký tam vídal stále. Ale až teraz si uvedomil jeho trpkosť.

Z izby vyšla Petra a kývla na otca.

- Čau, otec! - a znova zmizla v izbe.

- Ahoj.

- Užil si si?! - podpichla matka otca zlostne, - oddýchol si si?!

- Oddýchol, - odpovedal ticho otec a mieril do izby, aby sa prezliekol.

- Jasný, všade je lepšie ako pri invalidnej manželke, však?!

Otec neodpovedal.

Viktor sa ticho otočil a v duši sa mu usadila dobre známa ťažoba. Otvoril skriňu a pustil sa do balenia. Bude to tak lepšie...

Neskoro večer, keď Petra s matkou už spali, Viktor našiel sediť otca v kuchyni. Pred ním bola kôpka umytého riadu, pomaly ho utieral a prekladal na druhú stranu.

- Otec, zajtra idem na intrák.

Otec na neho pozrel.

- Kedy máš skúšku?

- Budúci týždeň.

- Hm... dovtedy sa tu neukážeš?

- Budem sa učiť.

- Tak sa drž... - povzbudzujúco sa na neho usmial otec.

Otca mal Viktor veľmi rád a takmer sa nenávidel za to, čo mu práve išiel povedať. Ale cítil, že bez toho by nemohol odísť.

- Otec... - prisadol si k nemu.

- Hm?

- Cez víkend som bol s chalanmi na chate.

- Hej? Bolo dobre? Mali ste sa radšej učiť a výlety plánovať až po skúškach.

- Boli sme v Tatrách...

Otec položil utretý tanier, zjavne mu nedošlo, čo chcel syn povedať.

- Bol som aj v penzióne U Mateja... - ticho povedal Viktor a pozoroval otca.

Otec sa na chvíľu zarazil v pohybe, potom bez toho, aby pozrel na syna, pokračoval v utieraní.

- Videl som ťa, otec... s tou ženou.

Daniel stuhol, ruky ho úplne prestali poslúchať. Pomaly pustil utierku na stôl a skryl si tvár do dlani.

Po chvíľke ich spustil a pozrel na syna. Tvár akoby sa mu za ten okamih zošúverila. Viktor oľutoval, že to spomenul.